

Kız ve Kurtarılan Köpek

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kurtarılan Köpek

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, köpek ödülleriyle dolu yeşil kanvas çantasıyla hayvan barınağına seke seke girdi. Sarı ceketı hışırđadı ve kırmızı spor ayakkabıları temiz zeminde gıcırđadı. Barınaktaki köpeklerin kendilerini güvende hissetmelerine yardımcı olmayı çok severdi. Bugün, Bayan Alvarez'in tanışması için özel bir köpeğı vardı. Maya kafes sırasında yürürken kıvırcık saçları zıpladı.

Son kafeste, ten rengi ve beyaz bir köpek köşeye büzülmüştü. Kuyruğu kıstırılmıştı ve kehribar rengi gözleri fal taşı gibi açılmış, endişeliydi. Bir kulağı aşağı sarkmış, diğeri yarı dikilmişti. Boynunda pirinç bir etiketi olan kırmızı bir tasma gevşekçe asılıydı. Etikette 'Bisküvi' yazıyordu. Duvara karışıp yok olmak istiyor gibi görünüyordu.

Bayan Alvarez panosunu tuttu ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Bisküvi sokakta bulunmuş. Yüksek seslerden ve hızlı hareketlerden korkuyor. Çok sabırlı birine ihtiyacı var.' Maya yavaşça başını salladı. Sabırlı olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Köpek hizasına çömeldi ve sessizce bekledi, sadece Bisküvi'nin onu görmesine izin verdi.

Bisküvi köşesinden Maya'yı izledi. Kuyruğu kıstırılmış kaldı. Maya ona uzanmadı. Sadece yere oturdu ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Merhaba, Bisküvi. Ben Maya. Sarkık kulağını sevdim.' Dizinin yanına yere küçük bir ödül koydu. Bisküvi havayı kokladı ama kımıldamadı.

Dakikalar geçti. Maya hiç kıpırdamadan durdu. Sonra Bisküvi ileri doğru süründü, her seferinde yavaş bir adım atarak. Tırnakları yerde hafifçe tıkırdadı. Boynunu uzattı ve ödülü aldı. Sonra köşesine geri kaçtı. Maya'nın gözleri parladı. 'Bu büyük bir adımdı, Bisküvi!' diye fısıldadı. Bayan Alvarez kapıdan gülümsedi.

Ertesi gün Maya yumuşak bir top getirdi. Topu yavaşça yerde yuvarladı. Bisküvi önce irkildi ama sonra merakı ağır bastı. Topu kokladı ve burnuyla hafifçe dürttü. Maya hafifçe el çırpı. 'Çok cesursun!' diye tezahürat yaptı. Bisküvi'nin kuyruğu hafifçe seğirdi. İlerleme oluyordu, her seferinde küçük bir adımla.

Maya sessiz bir oyun denedi. Bir ödölü birkaç adım uzağa attı. Bisküvi almak için ileri süründü, sonra ona baktı. Maya onu mutlu bir fısıltıyla övdü. Bu oyunu tekrar tekrar oynadılar. Her seferinde Bisküvi biraz daha yaklaştı. Kehribar rengi gözleri yumuşadı ve yarı dikilmiş kulağı daha da dikleşti.

Bir öğleden sonra Bisküvi ödülü doğrudan Maya'nın elinden aldı. Burnu avucuna karşı soğuk ve ıslaktı. Maya kıkırdadı. 'Bu gıdıklıyor!' dedi. Bisküvi'nin kuyruğu bir kez sallandı, hızlı küçük bir hareket. Maya'nın gördüğü ilk kuyruk sallamaydı. Şarkı söylemek istedi. Ne kadar küçük olursa olsun her ilerleme için tezahürat yaptı.

Bayan Alvarez panosuyla kapıdan izledi. 'Sende bir yetenek var, Maya,' dedi. 'Onu asla acele ettirmiyorsun. Bu onun güvenini kazanıyor.' Maya parladı. Güvenin küçük bir tohum gibi olduğunu biliyordu. Onu sabırla sulamalı ve yavaşça büyümesine izin vermeliydin. Bisküvi ona güvenmeye başlıyordu ve bu harika hissettiriyordu.

Maya evden Bisküvi için yumuşak bir battaniye getirdi. Onu kafesine serdi ve Bisküvi dikkatlice kokladı. Sonra mutlu bir iç çekişle üzerine kıvrıldı. Maya yakınına oturdu ve yüksek sesle kitap okudu. Sesi sakin ve istikrarlıydı. Bisküvi çenesini patilerine dayadı ve gözlerini kapattı. Kendini güvende hissetti.

Sonra büyük bir sınav geldi. Koridordan yüksek bir takırtı geldi. Bisküvi ayağa fırladı ve köşesine kaçtı. Kuyruğu sıkıca kıstırılmıştı. Maya kımıldamadı. Yavaş ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Sorun değil, Bisküvi. Ben tam buradayım.' Sabırla bekledi, kalbi hızlı çarpıyordu. Yavaşça Bisküvi tekrar dışarı süründü. Maya'ya geldi ve burnunu eline bastırdı.

Maya'nın gözleri mutlu gözyaşlarıyla doldu. 'Başardın!' diye fısıldadı. Bisküvi parmaklarını yaladı. Kuyruğu sallandı da sallandı. Dönüm noktası buydu. Bisküvi korkmuş olsa bile ona güvenmeyi seçmişti. Maya arkadaşlıklarının güçlendiğini biliyordu. Ona nazıkçe sarıldı ve Bisküvi ona yaslandı.

O günden sonra Bisküvi Maya'yı her yerde takip etti. Kuyruğu havada ve kulakları dik, yanında tırıs tırıs yürüdü. Onu mutlu bir kıpırdanma ve ıslak bir burunla karşıladı. Bayan Alvarez Bisküvi'nin bambaşka bir köpek olduğunu söyledi. Maya gülümsedi. 'Sadece sabra ihtiyacı vardı,' dedi. 'Ve bir arkadaş'a.' Bisküvi sanki onaylıyormuş gibi havladı.

Maya ve Bisküvi her gün nazik oyunlar oynadılar. Oturmayı ve yerinde durmayı çalıştılar. Bisküvi yumuşak bir topu yakalamayı ve geri getirmeyi öğrendi. Her yeni numara büyük bir kazançtı. Maya durmadan tezahürat yaptı. Bisküvi'nin özgüveni arttı ve arkadaşlıkları da arttı. Artık köşedeki korkmuş köpek değildi.

Güneşli bir öğleden sonra Bayan Alvarez'in harika bir haberi vardı. Maya'nın ailesi evrakları doldurmuştu. Bisküvi onunla eve gidiyordu! Maya kollarını Bisküvi'ye doladı. Bisküvi yanağını yaladı ve kuyruğunu o kadar sert salladı ki tüm vücudu kıpırdadı. 'Sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağız,' diye fısıldadı Maya. Bisküvi'nin kehribar rengi gözleri güven ve sevgiyle parladı.

Maya sabrın korkmuş bir kalbi iyileştirebileceğini öğrendi. Her küçük adım, her sessiz an, her nazık tezahürat Bisküvi'nin yeniden güvenmesine yardımcı olmuştu. Şimdi onun yatağında uyuyor ve her yerde onu takip ediyordu. Arkadaşlıkları güçlü ve mutluydu. Maya, sabır ve güvenle en utangaç köpeğin bile bir en iyi arkadaş bulabileceğini biliyordu.